

Democràcia de baixa intensitat

Pau Miserachs
ha publicat
dos assajos
de tema polític
ANDREU PUIG

El polític, advocat i articulista Pau Miserachs ha reunit tot d'articles en dos llibres que s'han publicat els darrers mesos a casa nostra

L'any 1930 un autor tan magnífic com malauradament negligit com és Antoni Rovira i Virgili, afirmava, a *Defensa de la democràcia*, que “davant les falsificacions de la democràcia no hem de condemnar-la ni proscriure-la. N'hi ha prou d'exigir la democràcia veritable. La gran majoria dels defectes fonamentals que hom retreu al règim democràtic són susceptibles de curació per un tractament de més democràcia.” Aquest principi cabdal, juntament amb una indefallent defensa del nacionalisme català, en tots els àmbits –qui visqui a Catalunya i oblidi que catalanitat i democràcia estan inextricablement lligades no ha entès encara on viu–, l'ha tingut ben present Pau Miserachs des de fa almenys quaranta anys, en la seva dilatada col·laboració en l'articulisme de premsa: la gran preocupació de l'advocat i polític ha estat sempre combatre l'empobriment i l'afebliment de la democràcia. En tennim una plena confirmació amb els dos llibres que ha publicat recentment.

El primer, *Ni república, ni democràcia*, que engloba articles publicats en premsa diària entre l'any 1976 i el 1983, s'hi destaca ja el doble eix –triple, si hi incoem el social, inseparable dels altres dos– que el caracteritza: el nacional i democràtic. Per a ell, defensa de la nació, dels fonaments democràtics i dels drets socials són essencials. Segons el seu parer, cap Estat pot pretendre definir-se com a demòcrata si no respecta, al mateix, temps aquests tres criteris.

En aquest sentit, l'obra no podria ésser més explícita, partint del pròleg de Francesc Canosa –“La transició espanyola és una de les grans faules que ens ha donat la literatura hispànica”– i seguint per l'advertència que ens ofereix l'autor en la seva introducció: “[Ja en la Transició] començàvem coixos aquella democràcia. [...] Des del principi no hi ha hagut un veritable interès a desenvolupar una autèntica democràcia participativa i plural, més aviat una democràcia tutelada”. O el que és el mateix, potser perquè sabem d'on venim –i on no ens voldran deixar anar–, hem de tenir clar que si ens en volem sortir, no ens resta altre remei que seguir avançant... via fora!

Amb participació directa

Com hauria de resultar obvi per a tothom –menys per als polítics *professionalitzats*, sembla–, Miserachs basa l'exercici democràtic en una participació *de veritat*, directa i igual per a tots: “Una democràcia moderna [...] exige en nuestros días que se dé una participación real de los ciudadanos en la vida pública”; “La política no és sols cosa dels polítics que ara fan de *vedettes*, sinó que és feina de

**NI REPÚBLICA,
NI DEMOCRÀCIA**
Pau Miserachs

Editorial: Deluxem
(Barcelona, 2012)
Pàgines: 263
Preu: 18 euros

**DEMOCRÀCIA
POTES ENLAIRE**
Pau Miserachs

Editorial: Punto Rojo
(Sevilla, 2013)
Pàgines: 271
Preu: 14 euros

L'apunt

Pau Miserachs és director d'Estudi Jurídic Miserachs (fundat el 1929) i president de l'Associació Literària i Artística per a la Defensa del Dret d'Autor. A més és una persona activa a Facebook, Twitter i un bloc que actualitza sovint i que ha donat pas a un dels llibres que avui presentem, en què expressa opinions com ara: “A Madrid, continuen confonent Espanya amb Madrid.”

tots”; “L'Estat, en lloc de dir-nos el que hem de fer, ens hauria de deixar dir, als ciutadans, el que ha de fer, i com més aviat millor.” Quan alguns encara s'entesten a discutir qui és el dipositar de la sobirania –els estats?, les nacions?, els individus?–, d'altres, que hi cavil·len des de fa més temps: el darrer subjecte sobirà és la ciutadania.

El segon llibre, *Democràcia potes enlaira* –on demostra tanta estima a l'escriptor taragoní que hem al·ludit a l'inici que no dubta a situar-lo al costat de Sòcrates, Aristòtil, Rousseau i Einstein a la dedicatòria–, que inclou els apunts publicats al seu bloc entre el gener i el juliol de l'any passat, té l'oportunitat de palesar que, per més que l'Estat espanyol hagi canviat ben poc, en els darrers trenta-cinc anys, els canvis sempre han significat una pèrdua per a la democràcia, per als drets socials i per a Catalunya.

Així –compartint el diagnòstic que féu Viçenç Villatoro en el seu *Llibre d'actes* (1998-

1999): “La política ha esdevingut l'art de la gestió de l'opinió pública”–, el president de la Societat Catalana de Lliure Opinió comenta que “el màrqueting s'ha instal·lat a la política i es parla dels partits com de marques de comerç”, per reblar (en un comentari que ha tret profit de Nietzsche) un parell de dies més tard: “Anem pel camí d'una tragèdia grega per les ideologies, creences i llibertat de consciència? Serà veritat allò que ens deien del crepuscle de les ideologies?”

Una visió transparent

Pel que es refereix a la qüestió nacional, la seva visió és transparent: “A Madrid, continuen confonent Espanya amb Madrid”; “La televisió espanyola desconeix els diaris en català. Quan parla de la premsa nacional tan sols menciona els diaris editats en castellà a nivell de tot el territori.” En tots tres nivells, els catalans i catalanes hem perdut els llençols en cada nova bugada: la *Constitució*, que ens havia de fer deixar enrere i oblidar per sempre més el nefast Decret de Nova Planta, cada dia que passa ens el recorda més i més. La qual cosa no implica, en absolut, ni que estiguem vençuts ni que ens en donem: “Tinguin clar que no faran desaparèixer Catalunya ni per real decret llei, ni per sentència del Tribunal Constitucional.”

Com més obstinadament intolerants es mostrin, més ens enfortiran, més clar veurem que “s'equivoquen: no ens faran callar, no ens faran desaparèixer. Cada dia serem més demanant la desvinculació d'aquesta gent que de Catalunya tan sols vol els diners, puguin o no puguin pagar els catalans”. *